SECRETELE COPACABANEI

După cum se știe, cunoscutul internațional maghiar FLORIAN ALBERT a fost invitat în luna ianuarie de către clubul Flamengo pentru a cunoaște mai îndeaproape fotbalul brazilian. In timpul cît a stat în această țară, Albert a fost oaspetele mai multor cluburi, dar a cunoscut bine și plaja de la Copacabana din Rio de Janeiro, o adevărată pepinieră a fotbalului brazilian.

Redăm mai jos cîteva impresii ale atacantului maghiar reproduse după revista „LABDARUGAS" :

Cîte nu auzisem despre renumita plajă din Rio de Janeiro, Copacabana ! Brazilienii o consideră pe drept cuvînt „pepiniera" fotbalului.

De la fereastra hotelului „Royal", panorama ce ți se deschide nu cuprinde limite. Mai întîi, privirea coboară vertiginos spre șoseaua principală a orașului Rio de Janeiro care merge paralel cu litoralul. Sumedenia de automobile și furnicarul de oameni despart construcțiile moderne de apele Oceanului Atlantic. Șirandul de la Copacabana cu nisipul său fin, se întinde ca o fîșie lungă de 20 km. și ține pînă la Mar Del Plata, renumita plajă argentiniană. Cine nu vine pe plajă odată cu răsăritul soarelui, cu greu își mai poate găsi un loc !... După primele ore ale dimineții, abia găsești o palmă de nisip, sumedenia umbrelelor multicolore acoperind totul. Aci este locul unde zeci de mii, sute de mii de oameni își caută odihnă, reconfortare și distracție.

Dar atenția tuturor se îndreaptă întotdeauna spre cel mai popular sport brazilian, fotbalul. Zecile de terenuri de pe plajă, lipite unul de altul, despărțite de panglici albe și cu porți improvizate din țăruși, sînt solicitate din zori pînă noaptea tîrziu și mingea nu cunoaște odihnă.

La Copacabana, fotbalul nu cunoaște vîrstă. De la copiii care abia au învățat să meargă, pînă la oamenii cu tîmplele albe, toți sînt cuprinși de magia jocului cu balonul rotund. Privindu-i pe acești fotbaliști de șirand, rămîi uimit de tehnica lor deosebită. Ei execută adevărate jonglerii cu mingea, ținînd-o pe laba piciorului, pe cap sau pe coapsă.

Cel mai viu interes îl stîrnesc însă competițiile interstrăzi, care la Rio au valoarea unui adevărat campionat. Echipamentul jucătorilor este într-o oarecare măsură regulamentar : tricouri cu numere pe spate, chiloți, dar fără ghete, toți fiind obligați să joace desculți. Echipa fiecărei străzi are un conducător, un masor, iar jocurile sînt conduse de arbitri oficiali. Se joacă cu minge de plastic și înscrierea unui gol stîrnește un adevărat vacarm, așa cum se întîmplă pe Maracana.

N-am putut răbda și, într-una din zile, mingea m-a atras. Trebuie să mărturisesc că, cu toate resursele mele fizice, nu m-am descurcat prea bine. E firesc, fiindcă piciorul ca și mingea se afundă în nisipul fin, mișcările devin greoaie și oboseala își spune cuvîntul. M-a surprins rezistența tuturor fotbaliștilor Copacabanei care poate fi invidiată chiar și de un alergător de fond. Nici presa nu neglijează interesul acestor meciuri interstrăzi. Zilnic, la Rio de Janeiro, ziarele publică ultimele rezultate, comentînd jocul spectaculos al unor echipe, în reportaje cuprinzînd chiar și ilustrații.

Pe lîngă armata de fotbaliști, zilnic plaja este bătută în lung și în lat de diverși specialiști care, fără cămașă scrobită și fără pantaloni cu dungă, ci numai în chiloți de baie, cooptează pe cei mai talentați jucători. Nu sînt puțini aceia care, în scurt timp, au schimbat nisipul plajei cu gazonul marilor stadioane braziliene.

Deseori, mulți dintre jucătorii profesioniști vin pe plajă, nu ca să se odihnească, ci ca să mai joace fotbal acolo unde odinioară l-au învățat. Tot aici a învățat și Pele abecedarul fotbalului. In timpul serviciului militar, Nilton Santos, după o permisie, nu s-a prezentat în termen la cazarmă. Mai multe patrule au plecat în căutarea lui. Intr-un tîrziu, a fost găsit pe plaja de la Copacabana, jucînd fotbal. Nilton se afla de dimineață acolo și timpul a trecut pe nesimțite. Oamenii din patrulă, înțelegători, au asistat și ei cîteva ceasuri la meci și abia într-un tîrziu l-au readus pe Nilton la cazarmă.

Jocul pe plajă nu contenește nici după apusul soarelui. Cîte un stîlp izolat pe plajă, cu cîte un bec încă nespart, adună în juru-i zeci de „țîntari" ce abia disting mingea, dar jocul nu ia sfîrșit decît tîrziu după miezul nopții.

In timp ce bogătașii, îmbrăcați în smoching, se îndreaptă spre locuri de agrement, tinerii fără posibilități, în costum de baie, și-au ales cea mai ieftină dar și cea mai îndrăgită distracție, fotbalul.

Și atîta timp cît va exista plaja de la Copacabana, fotbalul brazilian nu se poate teme.

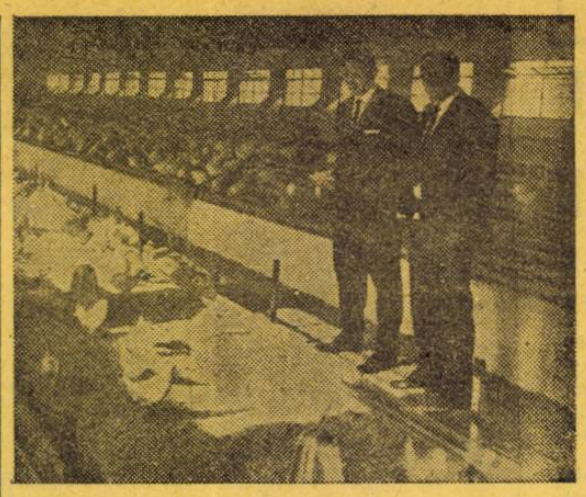

„Fermierii" într-una din halele de la Los Alamos

Plopii de la... Los Alamos

Incidental sau simbolic, drumurile lui Di Stefano și Santamaria, doi din veteranii Realului, care se despărțiseră în ultimii ani ai activității lor fotbalistice (unul la Madrid, altul la Barcelona), s-au întîlnit din nou, acum, după retragere. Și unde ? Pe ruta Madrid—Barcelona, la 20 de kilometri de capitală. Aci, la Los Alamos („Plopii" — în limba spaniolă) cei doi foști coechipieri și dintotdeauna prieteni, au devenit coproprietarii unei ferme. „Ranch"-ul lor, așezat într-o regiune pitorească, se întinde pe două hectare și are drept nucleu productiv o creșcătorie de păsări și de purcei de lapte. Dacă creșterea celor 16.000 de păsări, rațională și industrializată, le aduce frumoase beneficii, în schimb afacerea purceilor de lapte le-a adus bătaie de cap. Vînduți către arendași la un preț neconvenabil, purceii au adus un deficit de cîteva mii de pesetas. Ceea ce l-a făcut pe un amic al celor doi foști jucători să glumească, spunîndu-le : **„Recunoașteți că era mult mai simplu să joci și să-ți încasezi primele".**

Afacerile sînt afaceri dar fotbalul e și el pe aproape de Los Alamos... Așa că Di Stefano și Santamaria se întîlnesc de două ori pe săptămînă la vechiul lor club madrilen pentru a juca cu foștii lor coechipieri. Mai ales că antrenamentele le prind bine întrucît Santamaria este totodată și antrenor al echipei de cadeți (amatori) a Realului, iar Di Stefano este în posesia multor oferte care-l solicită ca antrenor. Cea mai tentantă pentru el, deși Di Stefano refuză să-și dezvăluie intențiile viitorului apropiat, este cea primită din S.U.A., de la un club din Connecticut, care-i oferă cîteva zeci de mii de dolari pentru a selecționa și forma tineri jucători din școlile regiunii. In același timp, însă, la Madrid, se vorbește despre posibilitatea ca după stingerea totală a vechiului diferend cu clubul, Di Stefano să revină la Real în calitate de consilier. De aceea el este circumspect cînd se referă la Real '67 : **„Este o bună echipă... Mai ales pe plan național, dar trebuie să așteptăm pentru a o putea aprecia și pe plan internațional".** Despre fotbalul actual însă Di Stefano e mai categoric : **„Am impresia că în prezent pe teren este mai puțină clasă și mai puțină tehnică decît înainte. In schimb, tactica precumpănește. Se vorbește mult și meciurile se joacă înainte de a se disputa".**

O interesantă similitudine în viața celor doi prieteni : fiecare are cîte patru copii, trei fete și un băiat. Puștii sînt foarte îndrăgostiți de balonul rotund. La Los Alamos, pe lîngă bătrînii plopi, cresc doi puiandri... Și poate, peste ani, în echipa Real Madrid care va lupta în Cupa campionilor europeni, vor fi din nou alături pe teren Di Ștefano și Santamaria !

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

BUCUREȘTI—NICOSIA

ORIZONTAL 1) Fundaș cipriot, a evoluat la București la 23 aprilie 1967 — Apărare practicată de echipa oaspe. 2) A dat naționalei cipriote 4 jucători — Dur, ca terenul din Nicosia. — Este. 3) Locul primei confruntări cu echipa Ciprului în actualul campionat al Europei — Afluent al Bistriței. 4) N — Fundaș al naționalei noastre în meciul de la Nicosia. 5) Literă bulgărească — Porțiune de arenă ! — Echipă bucureșteană din categoria a II-a orășenească. 6) În dreptul echipei noastre, după întrecerea de la Nicosia — Prescurtare pentru Dumitriu II, cel mai bun din 22 în recentul meci cu Cipru — Piano-forte. 7) Riu în Anglia — Mijlocaș cipriot, prezent în ambele întîlniri cu echipa noastră — Insulă (fr) 8) Numele unor echipe din campionatele raionale sau orășenești — Component generic al „squadrei azzurra" ce și-a măsurat recent forțele cu echipa Ciprului 9) „...-Si-Pi", numele stadionului din Nicosia — A trece de ultimul apărător — Uwe Seeler. 10) Richard... de Leu, unul din cuceritorii Ciprului (1191) — S-au succedat neîncetat la poarta lui Varnavas, în meciul de la București. 11) Șuturile aducătoare de goluri ale lui Dumitriu — Sare a acidului acetic. 12) Speteaza — Poftă de gol. — Inflamație a urechii. 13) Trecută de Dumitriu lui Ionescu sau invers — Dificile, ca meciurile cu Elveția și Italia din lunile ce urmează.

VERTICAL 1) Golgeter fruntaș al campionatului, prezent printre realizatori și în meciul cu Cipru — Punctează neplăcut duritatea terenului din Nicosia. 2) Fotografiile dinaintea fluierului de începere — Superioritatea noastră în întrecerile fotbalistice cu echipa Ciprului. 3) Pieptănătură — Jocul viguros și dîrz al ciprioților. 4) Electrodul pozitiv — Martora mută a unei recente înfrîngeri a Angliei pe Wembley. 5) Năzuință — În lotul atacanților craioveni — Și (fr) 6. Atacant al „Progresului" — Jucătorul Petrovici de altădată al iugoslavilor. 7) In aer și la AEK ! — Jocul fructuos al înaintașilor noștri în meciurile cu Cipru și Elveția. 8) Posibilitățile „modeste" ale jucătorilor ciprioți. 9) În lotul echipei noastre la primul meci cu Cipru — Legat de teren 10) Apreciere necorespunzătoare a arbitrului — Rude ale betonului. 11) Șteasră, monotonă — Scorul de la Nicosia, în minutul 49 — Folositor echipei, cum a devenit jocul lui Dumitriu în timpul din urmă. 12) Negație — Insulă plutitoare — Pe tine. 13) ...Salamina, echipa excelentului Varnavas — Orientarea tactică a echipei noastre în meciurile cu echipa Ciprului.

Cuvinte cunoscute mai puțin : URE, ILE.

G. C.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	I	A	C	A	V	O	U	■	B	E	T	O	N
2	O	M	O	N	I	A	■	T	A	R	E	■	E
3	N	I	C	O	S	I	A	■	D	O	R	N	A
4	E	N	■	D	■	D	E	L	E	A	N	U	■
5	Ș	T	E	■	N	A	■	I	A	R	■	■	O
6	C	I	N	C	I	■	E	M	■	E	■	R	F
7	U	R	E	■	T	O	F	I	S	■	I	L	E
8	■	I	R	T	A	■	I	T	A	L	I	A	N
9	N	■	G	A	■	■	C	A	■	A	■	U	S
10	I	N	M	M	A	■	A	T	A	C	U	R	I
11	S	E	C	I	■	A	C	E	T	A	T	■	V
12	I	T	■	S	E	T	E	■	O	T	I	T	A
13	P	A	S	A	T	A	■	G	R	E	L	E	■

„MĂ NUMESC EUSEBIO" (XI)

In cel mai mare oraș din Mozambic, Laurenço Marques, în cartierul populației de culoare, venea pe lume acum 25 de ani, într-o familie numeroasă, Eusebio da Silva Ferreira. Înainte chiar de a buchisi abecedarul, micul Eusebio a făcut cunoștință cu mingea. Iată și primul „manager" : senor Chico, cel care, iubind copiii și fotbalul, a alcătuit pentru ei o echipă. Escudos cu escudos se adunau și din acești bani s-a cumpărat primul echipament și o minge adevărată. Copilăria și adolescența lui Eusebio sînt trepte pe drumul spinos dar plin de bucurii al gloriei fotbalistice. Iar cheia succesului era marele talent și pofta nesecată de joc a celui ce, adolescent fiind, uimise Mozambicul. Numele său începe să circule și în ziarele sportive din Portugalia iar în anul 1960 Eusebio părăsește meleagurile natale și echipa sa Sporting, pentru Benfica Lisabona. Debutînd într-un meci internațional inter-cluburi Eusebio înscrie trei goluri în poarta celebrei echipe Santos. Eusebio devine titular la Benfica și vedeta sa numărul unu. Primul meci în reprezentativa Portugaliei a coincis cu o surprinzătoare înfrîngere în fața Luxemburgului. El se menține însă în echipa națională făcînd apoi cîteva partide excelente, printre care cu Real Madrid și F. C. Santos.

La Londra, Benfica joacă în finala C.C.E., cu Milan dar pierde. Decepția lui Eusebio trece însă repede căci foarte curînd vine la Lisabona prietena sa din copilărie, Flora. „Perla neagră" se întîlnește acum cu... dragostea ! După ce face parte din echipa F.I.F.A. în meciul contra Angliei, la întoarcerea de la Londra Eusebio intră în stagiul militar.

Prima operație militară a fost luarea amprentelor. Din acel moment am devenit recrutul nr. 1987/63 repartizat la Bateria I de instrucție R.A.A.F. (Regimento de Artilharia Antiaerea Fixa).

Am fost scutit de a mă duce să fac baie și de a mă tunde, cu condiția ca lungimea părului să corespundă „normelor". În caz contrar urma să fiu tuns „zero".

Ca și ceilalți „boboci" ne-am dus să luăm în primire echipamentul, conformîndu-mă și eu regulamentelor, ca toți ceilalți. Mi-am îmbrăcat uniforma, apoi m-am dus la oglindă ca să văd cum arăt. După ce m-am admirat, mi-am zis în sinea mea că „puteam să arăt și mai bine..."

Un ordin rostit cu o voce fermă mi-a atras atenția și m-a readus la realitate.

Am fost prins de noile obligații, astfel că aproape am uitat de fotbal, acel fotbal care constituia viața mea. Însă numai pentru moment.

Afară, la poarta cazărmii, mă așteptau fotoreporterii. Veșnica curiozitate a ziaristului îi adusese pînă aici. Am fost fotografiat pentru ziare. Părerea lor era că serviciul meu militar este de fapt o glumă și că eu sînt un „soldat de operetă". Pînă la prînz n-am mai făcut nimic. Apoi, cînd gornistul a sunat adunarea pentru masă, am plecat să mănînc în oraș. La ora 13,30 m-am înapoiat pentru a continua programul și pentru a mă vaccina. Era o vineri, astfel că programul s-a terminat mai devreme, pentru a putea fi folosit din plin weekend-ul.

Sincer să fiu, nu pot spune că mă omoram cu instrucția, totuși prima zi de armată am trăit-o intens. Toți prietenii mei erau curioși să afle impresiile mele, doreau amănunte. Am fost acaparat de ei, încît mi-a fost greu să găsesc un moment liber ca să-i scriu bătrînei mele mame, care acolo, departe, dorea să știe cum se desfășoară noua mea activitate și dacă sînt sau nu mulțumit.

★

A doua zi m-am întors la cazarmă, unde începu o viață nouă. O activitate diferită de cea de pînă acum, primele ore de instrucție : la stîn-ga, la dreap-ta, înainte marș...

Auzul meu s-a obișnuit cu noile voci — ordine — nu ale antrenorilor, ci ale ofițerilor și subofițerilor. Am învățat să mînuiesc arma, disciplinat și atent, execut ordinele superiorilor. Între timp mă antrenam în continuare și căutam să execut ordinele de serviciu în așa fel încît să pot împleti viața militară cu aceea de fotbalist profesionist.

Intrucît exista o echipă militară de fotbal, am fost chemat să iau parte la antrenamente. Cu această echipă am participat la diferite competiții internaționale. Am jucat împotriva echipelor militare ale Luxemburgului, Franței, Greciei și Spaniei, iar mai tîrziu din nou împotriva echipei Luxemburgului și Spaniei.

N-am fost totdeauna mulțumit, fiindcă nu totdeauna am jucat bine. De fiecare dată însă am depus maximum de efort ca să joc cît mai bine, să arăt tot ce știu, ca și cum aș fi jucat pentru clubul meu sau pentru echipa națională.

În 12 partide am înscris 9 goluri. De multe ori n-am reușit să marchez, însă de fiecare dată am abordat jocul cu multă voință și entuziasm ca și cum fiecare partidă ar fi constituit o finală din „Cupa campionilor europeni".

TENTATIVA

După cîteva meciuri internaționale în Europa, a venit la rînd „Cupa națiunilor" desfășurată în Brazilia, la care participau echipele reprezentative ale Braziliei, Portugaliei, Argentinei și Angliei.

Erau meciuri extrem de grele. Personal nu prea eram încîntat. Nu atît pentru eforturile care trebuiau depuse, cît pentru viața austeră căreia trebuia să mă conformez. A fost o săptămînă lungă de cantonament și un drum obositor. Aveam nervii încordați la culme. Închipuiți-vă un tînăr în vîrstă de 22 de ani care vizitează diferite capitale ale lumii și care, în mod practic, nu are voie să părăsească camera sa de hotel.

În plus, dintre toate aceste orașe, Rio de Janeiro este cel mai atractiv. De la fereastra camerei mele, priveam orașul ca un deținut, căruia gratiile de fier îi lasă, cu zgîrcenie, să pătrundă, din cînd în cînd, o rază de soare. Cît de mult doream să mă pot pierde în acea lume minunată, pe care o cunoșteam doar pe porțiunea pe care o vedeam din „celula" mea !...

Orașul cu freamătul său, cu dealurile care se vedeau de după blocuri, acoperite cu vegetație tropicală sau porțiuni de teren unde creșteau mărăcini, colibele celor nevoiași, mizere, gata să se prăbușească, deseori măturate de ploile torențiale de la tropice, — „brotînhos" — bobocii de trandafiri care prin grațiozitatea și frumusețea lor dau un aspect deosebit plajei... toate acestea pur și simplu mă fascinau.

În plus, locuiam în splendidul cartier „Copacabana"...

Trebuia să jucăm cu echipa națională a Argentinei. După cum era obiceiul, ne-am urcat devreme în camerele noastre. M-am trîntit pe pat, așa cum eram îmbrăcat, și mă uitam visător în tavan. Viața orașului, zgomotul lui, ajungeau pînă la mine. N-am rezistat ispitei, m-am sculat și m-am dus la fereastră.

Miile de puncte luminoase desenau în întuneric un tablou fascinant. Peste tot, se ridicau spre cer umbrele munților prezenți pretutindeni. În acea noapte tropicală, m-a cuprins dorul de evadare !

Ce-ar fi rău în asta ? N-aș fi stat mult... numai un pic, să-mi satisfac curiozitatea care mă frămînta atîta.

La fel ca mine, se gîndeau și alți jucători. Și mînați de dorința de libertate, fie chiar și pentru cîteva ore, ne-am înțeles să plecăm din hotel.

Am coborît scările cu precauție. Deodată, în hol am auzit niște glasuri. Erau ale antrenorului nostru și încă ale unei persoane, care discutau. Am ciulit urechile. Cei doi criticau comportarea anumitor jucători, în special a celor de la clubul Benfica.

Intr-adevăr, noi, jucătorii de la Benfica, era tot-